

τον όριζόντιον διάφραγμα εἰς τὸ ἐσωτερικόν τοῦ λαίμου οὐ-
τως, ὥστε τὸ ἐξερχόμενον ὕδωρ νὰ ἤχη Ἀθῆν. Ἀνάφ. Ἄνδρ.
Ζάκ. Θράκ. (Κασταν.) Κύθν. Λευκ. Πάτμ. Προπ. (Ἀρτάκ.
Πάνορμ.) Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀμφ.) — Λεξ. Αἰν.: "Εσπασ'
ἡ γουργούρα μας Ζάκ. Τῇ γουργούρα νὰ τὴν βάλης 'ς τὸ
παρεθύρι ἀπιθωτά, μὴ λάχη καὶ σπάση αὐτόθ. Φέρ' τ' γουρ-
γούρα νὰ πιῶ νερό. Αἰτωλ. Συνών. βίκα, γοῦρογο-
ρας 4β, γοῦρογοράκι 1, γοῦρογοράτος 2, γοῦρογοῦρι 3, μπότης, φλάσκι, χουροχού-
ρα. 3) Ὁ κοῖλος καρπὸς τῆς κολοκύνθης τῆς λαγηνοφόρου
(Cucurbita lagenaria), ὁ κοινῶς λεγόμενος νεροκο-
λόκ' ἢ Κάλυμν. Κῶς: Πάρε καμ-μιὰ γουργούλ-λαν
νὰ τὴν βάλωμεν γαλαδοῦρι (= σημεῖον, ἀπὸ τοῦ οὐοῦ
κρεμοῦν τὸ παραγάδι κατὰ τὸ ψάρευμα) Κάλυμν. β) Μεταφ.,
ἡ κενὴ κεφαλὴ καί, μετων., ὁ ἀνόητος, ὁ φλύαρος Κάλυμν.
Κῶς.: "Εχει μιὰ γουργούλ-λα (ἔχει μεγάλην κεφαλὴν,
εἶναι ἀνόητος) Κῶς. Πᾶψε, ρε γουργούλ-λα, μὴ μιλάς αὐ-
τόθ. Γουργούλ-λα ποῦ 'σαι! (εἶσαι ἀνόητος) Κάλυμν. ||
Φρ. Καλὰ γὰ κόβτζει ἡ γουργούλ-λα σου! (γὰ=δὰ· εἰρωνι-
κῶς ἐπὶ ἀνοήτου) Κῶς. 4) Ὁ λάρυγξ, ὁ λαίμους Ζάκ. Κεφαλλ.
Πελοπν. (Ἀρκαδ. Γορτυν. Κόρινθ. Τρίκκ.) — Λεξ. Δημητρ.:
Παροιμ. Ἄς χαρῇ ἡ γουργούρα κι ἄς κοπῇ ἡ ποδάρα (ἐπὶ
τοῦ ἀδιαφοροῦντος διὰ τὰ δυσάρεστα ἐπακόλουθα τῆς λαι-
μαργίας) Γορτυν. Ζάκ. Κόρινθ. Τρίκκ. Συνών. παροιμ.
Ἄς φάῃ ἡ λαιμάρα κι ἄς κοπῇ ἡ ποδάρα.
Ἄς χαρῇ τὸ γοῦρογοράκι κι ἄς κοπῇ τὸ
ποδάρακι. Ἄς χαρῇ γοῦρογοῦρι κι ἄς κο-
πῇ κεφάλι. 5) Φάραγξ Κύπρ. 6) Ἡ βιαία περιστροφή,
τὸ στροβίλισμα Ἡπ. (Βίτσ. Ζαγόρ. Ἰωάνν.): Τοῦ 'δωκι
μιὰ ποῦ τὸν ἤφιρι γουργούρα Ἰωάνν. || Φρ. Τοῦ ἤφιρι τοῦ
κιφάλ' γουργούρα (τὸν ἔφερεν εἰς δύσκολον θέσιν, τὸν ἐστε-
νοχώρησε πολὺ) Ζαγόρ. Συνών. βοῦροβοῦρα. 7) Ὁ
ἤχος, ὁ προκαλούμενος ὑπὸ τῆς κώπης ἢ κατὰ τὴν ρίψιν
ἀντικειμένου εἰς τὴν θάλασσαν Κύθν. Μύκ.: Φρ. Θὰ σέ
ρίξω 'ς τὴ θάλασσα νὰ κάνης γουργούλες (θὰ σέ πνί-
ξω) Μύκ. Συνών. φρ. Θὰ σέ ρίξω 'ς τὴ θάλασσα νὰ
κάνης μποῦρομποῦρο λήθρες. Συνών. εἰς λ. βοῦρο-
βοῦρο λήθρα 1. 8) Οὐράδιον, κώπη ἐλικοειδῶς ἐκατέρω-
θεν ἐλαυνομένη ἀπὸ τῆς πρύμνης τῆς λέμβου πρὸς προώθη-
σιν αὐτῆς Θεσσ. (Τρίκερ.) Κύθν. Προπ. (Κύζ.) Ψαρ. — Ν.
Κοτσοβίλ., ἐνθ' ἄν. Α. Παλάσκ., ἐνθ' ἄν. Α. Σακελλαρ.,
ἐνθ' ἄν. (D.C. Hesseling, ἐνθ' ἄν. — Λεξ. Ἡπίτ. Βλαστ. 304
Πρω. Δημητρ.: Τραυῶ γουργούρα (πλέω κινῶν τὸ οὐράδιον)
Κύθν. 9) Ἡ κωπηλασία Δαρδαν. Χίος — Ν. Χαλιόρ., ἐνθ'
ἄν. 10) Εἶδος νήξεως, κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ κολυμβῶν κινεῖ
ἡνωμέναις τὰς χεῖρας του ἐν εἰδεί στροφάλου καὶ δημιουρ-
γεῖ οὕτω χαρακτηριστικὸν θόρυβον Μύκ.: Ὁ Γιώρ' κάψ'
γουργούλα. 11) Ἀντικείμενον παιδιᾶς ἐκ ξηροῦ περικαρ-
πίου καρύου ἢ ἐκ μικροῦ τεμαχίου ξύλου διαπερώμενον ὑπὸ
νήματος καὶ χρησιμοποιοῦμενον ὡς σβούρα Πελοπν.
(Καρδαμ.) Στερελλ. (Δωρ.) 12) Παιδιά, καθ' ἣν εἰς ἐκ τῶν
παιζόντων παιδῶν λαμβάνει νόμισμα εἰς τὰς χεῖράς του καὶ
κινῶν τοῦτο ἐντὸς τοῦ κοίλου τῶν ἡνωμένων παλαμῶν του,
ἐρωτᾷ ποῖαν ὄψιν τοῦ νομίσματος ἕκαστος τῶν ἄλλων προ-
τιμᾷ. Μετὰ ταῦτα ρίπτει τὸ νόμισμα ἐπὶ τῆς τραπέζης καὶ
νικᾷ ἐκεῖνος, ὅστις ἐπέτυχε τὴν ὄψιν τοῦ νομίσματος Ζάκ.
Συνών. κοῦροιστό. 13) Ξύλινον ἐργαλεῖον τῶν κτιστῶν,
καλούμενον οὕτως ἐκ τοῦ ἤχου τοῦ παραγομένου κατὰ τὴν
χρῆσιν αὐτοῦ Μακεδ. (Ζουπάν.) 14) Εἶδος μικροῦ στρογγυ-
λοῦ κώδωνος αἰγοπροβάτων Πελοπν. (Γορτυν. Λάλ.): Οἱ
γουργούρες εἶναι μικρὰ κονδοῦμα Λάλ.

γουργουράκι τό, Ἀντίπαξ. Ζάκ. Ἰθάκ. Κέρκ. Κε-
φαλλ. Λευκ. Παξ. — I. Βερέττ., Παροιμ., 68 γουργουλάκι
Πελοπν. (Λακων.) γουργουράκι Προπ. (Κύζ.) — Σ. Δεινάκ.,
Ἀθηνᾶ 42 (1930), 226.

Ἐκ τοῦ οὐς. γοῦρογοῦρα καὶ τῆς ὑποκορ. καταλ. -άκι.

1) Μικρὸν ἀγγεῖον πρὸς ἐναπόθεσιν ὕδατος μετὰ λαίμου
στεννομένου καὶ εὐρυνομένου ἐναλλάξ κατὰ τὸ μῆκος αὐ-
τοῦ, ἐνίοτε δὲ καὶ ἔχοντος ἐσωτερικῶς διάτρητον διάφρα-
γμα, ὥστε τὸ ὕδωρ ἐξερχόμενον νὰ ἤχη Προπ. (Κύζ.) — Σ.
Δεινάκ., ἐνθ' ἄν. Συνών. γοῦρογοῦρα 2β. 2) Λαίμους,
λάρυγξ Ἀντίπαξ Ζάκ. Ἰθάκ. Κέρκ. Κεφαλλ. Λευκ. Παξ.
— I. Βερέττ., ἐνθ' ἄν.: Παροιμ.

Ἄς χαρῇ τὸ γουργουράκι | κι ἄς κοπῇ τὸ ποδαράκι
(ἐπὶ τῶν ἀδιαφορούντων διὰ τὰ δυσάρεστα ἀποτελέσματα
τῆς λαιμαργίας των) I. Βερέττ., ἐνθ' ἄν.: Συνών. παροιμ.
Ἄς χαρῇ ἡ γοῦρογοῦρα κι ἄς κοπῇ ἡ ποδάρα.
Συνών. γοῦρογοῦρα 4.3) Τεμάχιον κεραμίδος ἀποστρογ-
γυλοποιηθὲν διὰ τῆς τριβῆς ἐπὶ λίθου Πελοπν. (Λακων.)

Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τὸν τύπ. Γουργουράκι Σύρ.
καὶ ὡς ἐπών. ὑπὸ τὸν τύπ. Γουργουράκης Ζάκ.

γούργουρας ὁ, Ἄνδρ. Ἀντίπαρ. Ἡπ. Θήρ. Θράκ.
(Αἰν. Μέτρ.) Ἰθάκ. Κάρπ. Κέρκ. (Ἀργυροῦδ. κ. ἄ.) Κεφαλλ.
Κύθηρ. Κύθν. Κυκλ. Κύπρ. Λέσβ. Νίσυρ. Πάρ. (Νάουσ.)
Πελοπν. (Μάν.) Προπ. (Ἀρτάκ. Πάνορμ.) Σίκιν. Σύμ. Τῆν.
Χίος — I. Βενιζέλ., Παροιμ.², 171, 48 — Λεξ. Βάιγ. Πόππλετ.
Μπριγκ. Βλαστ. 386 Πρω. Δημητρ. γούργουρας Ἡπ.
Θεσσ. (Ἀλμυρ. κ. ἄ.) Μακεδ. (Νιγρίτ.) γούργουρας Ἀδραμ.
Λέσβ. Μακεδ. (Σιάτ.) Μέγαρ. Πελοπν. (Ἀρκαδ.) Σάμ.
Φοῦρν. Χίος — Λεξ. Γαζ. (εἰς λ. βροχθός) Λάουνδ.
Περίδ. Αἰν. Βυζ. Μπριγκ. Βλαστ. 386 Πρω. Δημητρ.
βούργουρας Κάρπ. Ρόδ. βούργουρας Κύπρ. βούργουρας
Κύπρ. οὔργουρας Κάρπ. γούργουρας Λεξ. Δημητρ. γούρ-
γουρας Καππ. (Σίλ.) γούργουλος Εὔβ. (Κουρ.) Σκυρ. βόρ-
βορας Κύπρ.

Ἐκ τοῦ Βυζαντ. γοῦρογοῦρος, παρὰ τὸ ὅπ. καὶ
γοῦρογοῦρας, βλ. Χωνιάτ. 606, 24 (ἔκδ. Βόνν.) «τὴν
γυναικείαν ἐντροπὴν ἀπορρίψασα διὰ τοῦ γουργούρου αὐ-
τῆς κλώζους καὶ ἐρευγμούς ἐποίει καὶ σφυριγμούς μεγάλους
ἐξέφερεν ἀπὸ τοῦ στόματος αὐτῆς» καὶ I. Σταφιδᾶ, Ἰατρο-
σόφ. (τοῦ ἔτους 1384) ἔκδ. Ε. Legrand, B.G.V. 2, σ. 3, στ.
63 «Πετεῖνοῦ γούργουραν καῦσε τον εἶτα τρῖψε τον καὶ
ποίησον οἶον τὸ ἀλεύριν ψιλὸν καὶ πότισον αὐτὸν κατὰ
πρωὴ νηστικὸν μετὰ τὸ χλῖον τὸ νερόν» Πβ. καὶ Πρόδρομ., 2,
19 (ἔκδ. Hesseling - Pernot, σ. 38, 40). Ὁ τύπ. γοῦρο-
γοῦρας καὶ παρὰ Γερμ. Βλάχ. Σομ.

1) Ὁ ἰδιόζων ἤχος ὁ παραγόμενος ἐκ τῆς ἐντὸς τῶν ἐντέ-
ρων μετακινήσεως ὑγρῶν ἢ ἀερίων, ὁ βορβορυγμὸς Ἡπ.
Θεσσ. Λέσβ. Σκυρ.: Αἰνίγμ.

Ἀνάμεσα σὲ δυὸ βουνά | γούργουλος κατρακυλᾷ
(ἢ πορδῇ) Σκυρ. Κότσ' νους φίδαρους 'ς τ' δραχ' λιὰ τ' |
γούργουρας μέσα 'ς τὴ τζ' λιὰ τ' | τσί φοντιά 'ς τοῦ
βαπαλᾶ τ' (= εἰς τὴν κεφαλὴν τοῦ ὁ ναργιλῆς) Λέσβ.
Συνών. εἰς λ. γοῦρογοῦρα 1. 2) Ὁ θόρυβος ἐκ τῆς
ροῆς τῶν ὑδάτων διὰ μέσου τῶν σωλῆνων καὶ τῶν ὀχετῶν
Ἡπ. Διὰ τὴν σημασ. πβ. τὸ παρ' Ἡσυχίῳ «γοργούρα» ὑπό-
νομος, δι' οὗ τὰ ὕδατα ὑπεξήκει. β) Σωλὴν βρύσης Ἡπ.
Θεσσ. Μακεδ. (Σιάτ.) 3) Ὁ λάρυγξ, ὁ λαίμους Εὔβ. (Κουρ.)
Ἡπ. Θεσσ. Θράκ. (Αἰν.) Ἰθάκ. Καππ. (Σίλ.) Καρπ. Κεφαλλ.
Κύπρ. Νίσυρ. Τῆν. Χίος — I. Βενιζέλ., Παροιμ.², σ. 171,
ἀρ. 48 — Λεξ. Βάιγ. Πόππλετ. Γαζ. (εἰς λ. βροχθός)

Λάουνδ. Περίδ. Βυζ. Μπριγκ. Βλαστ. 386 Δημητρ.: *Πονεῖ μου ὁ βούργουρας καὶ ἐν μπορῶ νὰ καταπίω Κύπρ. Πικιάσ' τομ' ποὺ τὸβ' βούργουραν τζαὶ βάρ' του κάτω αὐτόθ.* "Αν πικιάσω τὸν λαιμόν σου, θὰ νὰ βγάλω τὸν βούργουράν σου αὐτόθ. Τὸ ἔσφαξε 'ς τὸ λαιμὸ καὶ πέταε ἄβουλες τὸ αἷμα ἀπὸ τὸ γούργουρα Κεφαλλ. "Εκουφα τοὺ γούργου- ροὺν δου Καππ. (Σίλ.) || Φρ. *Νὰ 'χαμε καὶ τί νὰ 'χαμε; ἔνα γούργουρα ψημένο καὶ τῆς γριᾶς τὸ μυαλὸ ξεροτηγα- νισμένο (ἐπὶ ἀνοήτων καὶ γελοίων ἐπιθυμιῶν) I. Βενιζέλ., ἐνθ' ἄν. Θὰ σοῦ φάω τὸ γούργουρα (ἀπειλή· θὰ σὲ φο- νεύσω) 'Ιθάκ. Κεφαλλ. Συνών. φρ. Θὰ σοῦ φάω τὸ λαιμὸ γ γ ι. Συνών. γ ο υ ρ γ ο ῦ ρ α 4, γ ο υ ρ γ ο ῦ ρ ι 2, κατὰ πινάρι, κατὰ πίτη, κατὰ πῶνα, λαι- ρ υ γ γ α ς. β)* 'Ο προέχων χόνδρος τοῦ λάρυγγος, τὸ μῆλον τοῦ 'Αδάμ, τὸ καρὺ δὲ "Ηπ. Θεσσ. ('Αλμυρ.) Κέρκ. ('Αρ- γυρᾶδ.) Κεφαλλ. — Λεξ. Περίδ. Αἰν. Μπριγκ.: *'Εδῶ κάτω ἀπὸ τὸ γούργουρα βάνεις τὸ χέρι σου κι ἀκοῦς τσι φλέβες νὰ χτυποῦν ἀδύνατα ὅλη τὴν ὥρα 'Αργυρᾶδ. 'Ο γούρ- γουρας τοῦ λαιμοῦ Κεφαλλ. Συνών. καρὺ δὲ, λαι- ρ υ γ γ ι. γ)* 'Η σταφυλὴ, ἡ κιονίς τοῦ φάρυγγος, τὸ εἰς τὸ ἄνω μέρος τοῦ φάρυγγος σαρκώδες ἔκφυμα Λεξ. Πόππλετ. δ) 'Η νόσος τοῦ λαιμοῦ κυνάγχη Κύθν.: Φρ. *Νὰ σὲ πιᾶσῃ γούργουρας καὶ πνίχτης (ἀρὰ ἐπὶ τῶν κραυγαζόντων). Συνών. φρ. Νὰ σὲ πιᾶσῃ γ ο υ ρ γ ο υ ρ ῖ τ η ς — νὰ σὲ πιᾶσῃ σκασμὸς. ε)* 'Ο σαρκώδης τοῦ ἀλέ- κτορος πώγων Κύπρ. (Καρπασ.) Συνών. λειορί. 4) 'Ο στενὸς λαιμὸς ὑδρίας ἢ κοίλης ὑδροκολοκύνθης ἢ ἄλ- λου ἀγγείου, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἐκρέον τὸ ὕδωρ ἡχεῖ "Ανδρ. Μέγαρ. Σύμ. Τῆν. Χίος — Λεξ. Πρω. Δημητρ.: *"Ηπια τὴ γανάτα 'σιὰ μὲ τὸ γούργουρα Μέγαρ. Πιάσ' τὴν καλὰ ἀπὸ τὸ γούργουρα τὴ στάμνα, γιατί θὰ σοῦ πέσῃ Τῆν. "Εχει λαι- μὸ σὰ γούργουρα Χίος. "Ησπασεν ὁ γούργουρας γαὶ ἐχύθη δὸ ξύν αὐτόθ. Εἶναι γεμᾶτο ὡς τὸ γούργουλα Λεξ. Δημητρ. β)* Πήλινον ὑδροφόρον ἀγγεῖον ἔχον στενὸν λαιμόν, ἐνίοτε δὲ καὶ διάτρητον ὀρίζοντιον διάφραγμα εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τοῦ λαιμοῦ οὕτως, ὥστε τὸ ἐξερχόμενον ὕδωρ νὰ ἡχῇ "Αδραμ. Θήρ. Κυδων. Λέσβ. Πελοπν. (Μάν.) Σάμ. Φοῦρν. Συνών. γ ο υ ρ γ ο ῦ ρ α 2β, τ σ ῖ τ σ α, τ σ ὀ τ ρ α, χ ο υ ρ χ ο ῦ ρ α. 5) 'Ο φάραγξ Ρόδ. Συνών. γ ο υ ρ γ ο ῦ ρ α 5. 6) 'Ο ναργιλὲς τῶν χασισοποτῶν Λεξ. Δημητρ. 7) Τὸ ἄρρεν τῆς περιστερᾶς 'Αντίπαρ. Θήρ. Θράκ. (Αἰν.) Κύθηρ. Κυκλ. Κύπρ. Λέσβ. Μακεδ. (Νιγρίτ.) Πάρ. (Νάουσ.) Σίλιν.: *Σὰ γούργουρας κάνεις Θήρ. Σὰ δὸ γούργουρα γουργουρίζει αὐτὸς Νάουσ. || Αἰνιγμ. Γούρνα μου πελεκητὴ | μαρμαρένια καὶ χυτὴ | πάει ὁ γούργουρας νὰ πιῇ | κι οὔτ' ὁ γούργουρας χορταίνει | οὔτε τὸ νερὸ φυρνᾶ (= τὸ ἄγιον ποτήριον μετὰ τῆς θείας μεταλήψεως) Κύθηρ. Τὸ αἰνιγμ. εἰς παραλλαγ. καὶ ἀλλαχού || "Ασμ.*

'Απὸ καρσί εἰσι γούργουλας κι ἀπὸ κουδὰ τρυγόνια κι ἀνάμισα 'ς τίς κουπιλιές εἰσι μὲν ἀχιλῶνα

Λέσβ. Συνών. γ ο ὕ τ ο ς. β) Μεταφ., ὁ ἐρωτύλος νέος Θήρ. 8) 'Αντικείμενον ἐκ μικροῦ τεμαχίου ξύλου ἢ κόκκου κομβο- λογίου ἢ ἐκ ξηροῦ περικαρπίου καρύου διαπερώμενον ὑπὸ μι- κροῦ ἀπεξυσμένου ξυλίνου κάρφους καὶ χρησιμοποιούμενον ὑπὸ τῶν παίδων ὡς σ β ο ῦ ρ α "Ηπ. Θράκ. (Μέτρ.) Συνών. εἰς λ. β ο υ ρ β ο ῦ ν α καὶ γ α ρ γ ᾶ ρ α 5. β) Ξύλινος στρόμβος παιδιᾶς τιθέμενος εἰς περιστροφικὴν κίνησιν διὰ κτυπημάτων μαστιγίου Θράκ. (Μέτρ.) γ) 'Αντικείμενον παιδιᾶς κατασκευαζόμενον ἀπὸ δύο καρύδια. Εἰς τὸ ἐν ἀνοί- γεται μία ὀπή, εἰς τὴν ὁποίαν στερεοῦται καλῶς λεπτόν ξύ- λον μήκους δέκα ἑκατοστῶν, εἰς τὸ δευτέρον ἀνοίγονται ἄν-

τιθέτως δύο ὀπαί, ὥστε νὰ διέρχεται δι' αὐτῶν τὸ ξυλάριον, καθέτως δὲ πρὸς αὐτὸ ἀνοίγεται καὶ τρίτη ὀπή διὰ τῆς ὁ- ποίας διέρχεται τὸ εἰς τὸ ξυλάριον προσδεσνόμενον σχοινίον. Τοῦτο συρόμενον βιαίως κάμνει τὸ ξυλάριον μετὰ τοῦ ἐπ' αὐτοῦ καρυδίου νὰ στρέφεται ἐναλλάξ πρὸς τὰ δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ μετὰ θορύβου Θράκ. (Μέτρ.) 9) 'Ο φανταστικός ὑπὸ τῶν ἀλιέων θεωρούμενος φύλαξ τοῦ ἀκατίου, ὁ ὁποῖος κατὰ τὴν ἀνοιξιν, ἐν καιρῷ νυκτός, κτυπᾷ αὐτὸ κάτωθεν τῆς τρύπιδος εἰς τὴν πρῶραν, τὸ μέσον, τὴν πρῶμην καὶ τὰνάπαιιν Προπ. ('Αρτάκ. Πάνορμ.) Συνών. ν τ ο ὕ χ τ ο υ - κ α ς, π ο υ λ λ ῖ τ ῆ ς β ᾶ ρ κ α ς, τ ε λ ε σ ῖ μ ι.

'Η λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τοὺς τύπ. Γούργουρας Πελοπν. (Γαργαλ.) Ρόδ. ('Αφάντ.) καὶ Βούργουρας Ρόδ. (Προφ.) καὶ ὡς ἐπων. ὑπὸ τὸν τύπ. Γούργουρας Πελοπν. (Λεσχιν.)

γουργουράτος ἐπίθ. 'Ανάφ. Θήρ. Μεγίστ. *κουργου- ρᾶτος Μεγίστ. κουργου-λ-λᾶτος Μεγίστ. γουργουράτος ὁ, 'Ιων. (Κρήν.)*

'Εκ τοῦ οὗς. γ ο υ ρ γ ο ῦ ρ α καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. - ᾶ τ ο ς.

1) 'Ο παράγων ἦχον ὅμοιον πρὸς βορβορυγμόν, ἰδίως ἐπὶ ὑδροφόρων ἀγγείων ἐνθ' ἄν.: *Γουργουράτη λαγήνα Μεγίστ. Γουργουράτο σταμνὶ 'Ανάφ. || "Ασμ.*

"Ηρθε, ἦρθε ἡ Θοδώρα | ἀπὸ τὴ μεγάλη χώρα, τὸ σταμνὶ τὸ γουργουράτο | ποὺ 'ναι κόνιδα γεμᾶτο, ποὺ ἀνοίγουν τ' ἀβελούδια | καὶ φιλοῦν τὰ κοπελούδια. Θήρ. 2) 'Ὡς οὗς., γ ο υ ρ γ ο ῦ ρ α 2β, τὸ ὅπ. βλ., 'Ιων. (Κρήν.) Συνών. κ ο ὕ κ κ ο ς, κ ο υ ρ κ ο υ ρ ῖ ᾶ.

γουργουρήθρα ἡ, ἀμάρτ. γουργουλήθρα Πελοπν. (Μεσσην.) γουργουλήθρα Βιθυν. (Κίος).

'Εκ τοῦ ρ. γ ο υ ρ γ ο υ ρ ῖ ζ ω, παρὰ τὸ ὅπ. γ ο υ ρ - γ ο υ λ ῖ ζ ω, καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. - ῖ θ ρ α.

1) 'Η πομφόλυξ ἐνθ' ἄν.: *'Αντὶ νὰ φουσοῦν, ροφοῦσαν καὶ δὲ βγαίνασι γουργουλήτρες Βιθυν. (Κίος). || Φρ. Πήγαινε νὰ κάμης γουργουλήθρες (πρὸς ἀνοήτως ὁμιλοῦντα) Πελοπν. (Μεσσην.) Συνών. εἰς λ. β ο υ ρ β ο υ λ ῖ θ ρ α 1. 2) 'Η ἐρυγὴ Πελοπν. (Μεσσην.) Συνών. ρ ῥ ψ ι μ ο.*

γουργούρημα τό, ἐνιαχ. γουργούλημα Πελοπν. (Γαρ- γαλ.)

'Εκ τοῦ ρ. γ ο υ ρ γ ο υ ρ ῖ ζ ω, παρὰ τὸ ὅπ. καὶ γ ο υ ρ - γ ο υ λ ῶ.

Γ ο υ ρ γ ο ῦ ρ α 1, τὸ ὅπ. βλ., ἐνθα καὶ συνών.: 'Αρχι- νήσανε ἀπὸ τώρα τὰ γουργουλήματα 'ς τὴν κοιλιὰ μου. Πεινάον γλέπεις! Γαργαλ.

γουργουρητό τό, σύνθηθ. γουργουλητό Μακεδ. (Πεν- τάπολ.) Πελοπν. (Βαμβάκ. Γαργαλ.) — Λεξ. Πρω. Δημητρ. γουργουρητιὸ Θράκ. (Σηλυβρ.) Πελοπν. (Πάτρ.) γουρ- γουρηθιὸ Θήρ. γουργουληθιὸ Θήρ. γουργουρητὸς ὁ, Δ. Μαυροφρ., Δοκίμ. 1, σ. 73 — Λεξ. Ψύλλ. γουργουλητὸς Καππ. (Σινασσ.)

'Εκ τοῦ ρ. γ ο υ ρ γ ο υ ρ ῖ ζ ω, παρὰ τὸ ὅπ. γ ο υ ρ - γ ο υ ρ ῶ.

1) *Γ ο υ ρ γ ο ῦ ρ α 1, τὸ ὅπ. βλ., ἐνθα καὶ συνών., σύνθηθ. καὶ Καππ. (Σινασσ.): Δὲν ἀκούς τί γουργουρητὸ ποὺ κάνουν τ' ἄδερὰ μου Σῦρ. Τ' ἄδερὰ μου ἔχουνε γουργουρηθιὸ Θήρ. 'Αρχίσανε τὰ γουργουλητὰ τῆς κοιλιᾶς μου Πελοπν. (Γαρ- γαλ.) || Ποίημα.*

'Αλλ' αἶφνης ἔνα ντιστεγκέ γουργουρητὸ τὸν πιάνει

